Miſc. 650 n 19

ORATIO
DE S. SPIRITVS ADVENTV
AD SANCTISS. D. N.
VRBANVM VIII.
PONT. OPT. MAX.

HABITA
IN SACELLO PONTIFICVM
QVIRINALI

A VALERIO ARIGVCCIO PERVSINO
Sem. Rom. Conuict.

VRBANO OCTAVO PONTIFICI OPT. MAX.

DIVINAM dotis opulentiam velut in ſyllabo tibi offero (Beatiſsime Pater) tuæque Sanctitatis nomine ſuplex inſcribo; audacius fortaſſe, niſi Cœli profuſio liberalis in terras mihi ſuaderet, ampliſsimam Maieſtatem tanto facilius ad obſequia ſuplicum ſe dimittere, quanto propior

DOTALIS ELOQVENTIA VERBI SPONSI.

PROMISSAM Dotem, Beatiſſime Pater, amantiſſimum Verbum Sponſæ daturum, igneam Eloquentiæ copiam elargitur in linguis; quibus & Verbi ſymbolum præſeferat, & ardentiſſimi Verbi Sponſa pariter ardere poſſit, ac loqui. Quamuis enim in Cruce vocem profuſi ſanguinis facundiſsimam diuini Patris Eloquentia Sponſæ reliquerit, tamen eiuſdẽ cor in eloquenti Sponſi ſanguine mutũ eſſe non debuit; ſed ſi Spõſo Amoris linguæ ſunt vulnera, ſint certe Sponſæ cordis internunciæ amoris flammæ: Fideliſſima verba ſunt, quæ ſine lingua interprete cor ipſum loquitur; Verùm diuinæ ſponſæ, cui cordis loco Deus eſſe debuerat, diuina debebatur interpres lingua, quæ non tam oris, quàm cordis vocem exprimeret. Dotalem

itaque facundiam excipit-hodierna luce Verbi Sponſa, & quæ nuper ad Ancillulæ voculam ſponſi nomen confiteri non potuit, per vniuerſum iàm orbem vſque ad vltimos terræ fines vocem extendit inter animorum obſequia triumphantem : Apparet enim verò tantæ vócis ſonum eſſe de cœlo, qui nihil ſonare poterat, niſi Deum; apparet impetu ferri vehementiſſimo, qui cordis humani clauſtra, quàmuis munita, perrumpat; & cui fulmina cæleſtia voces ſunt, igneam eſse linguam è cœlo neceſse eſt; Nec ſanè temerè priùs exauditur cœleſtis ſonus, quàm ignitæ videantur linguæ, loquente quippè Dei Sponſa, primus vocis ſonus à Deo eſt, deinde in lingua Diuinitatis fit Echo. Præmiſerat mortalibus Deus ante celebratas nuptias diuinæ humanæque naturæ ſpecimen, & exemplum facundæ dotis in ore vaticinantium, ſed illis diuinam dederat vocem, non item linguam: reſonabat quidem in homine Dei vox, ſed eius lingua Dei magis erat inſtrumentum loquentis, quam cordis humani: at verò poſt dotalem Diuinitatis profuſionem in Sponſam, ipſius lingua non aliena promit verba, ſed ſua; & ità diuini artificis humanum eſt inſtrumentum, vt ſit etiam diuina virtus facultatis humanæ. Voluit namque cæleſtis ſponſus in opulentiſſimâ ſui amoris dote quandam ineſse ſpeciem, & ſimulacrum ſui; vt quemadmodum ipſe amoris inaudito miraculo ſimul & Deus erat, & homo, ſic etiam eloquentia ſponſæ diuini amoris artificio humana ſimul eſset, atque

diuina; & quoniam auorum imagines, & ornamenta familiæ dotem nobilitant, expreſsa ſunt in hac dote, velut inſignia Diuinitatis, Patris potentia, ſapientia Filij, diuini Spiritus ardor; vt ex cortina veritatis de illa pronunciatum fuerit. Increata potentia, fax perennis Amoris, alma lux Sapientiæ.

Et quiſquàm deindè mirabitur, ſi ad huius eloquentiæ fulgura Orbis vniuerſus exarſit? ſi quot protulit hæc Oratrix voces, tot ſuſtulit pietatis trophæa? Si ad ſonum vocis inuictæ non vnius immanitas nationis, ſed vniuerſitas vitiorum proſtrata, ſapientia mortalis euerſa, deiecta conſuetudinis peruicacia, Regum ſuperbia, potentia Cæſarum Tyrannorum crudelitas, ipſa planè Tartara fracta, diruta, proculcata? Monſtra ſunt fabularum ſono vocis congeſti lapides in vrbis modum; at huius vocis veriſſima ſunt portenta, humana pectora in Dei regias conformata: quod ſi olim aurita flumina, plantæque loquentibus dicta ſunt falsò, quis neget huius vocis imperio Cælum, terras, maria, elementa, vniuerſamque naturam non aurita ſolùm eſse, ſed maximè obedientia? Verum pudeat cum humanis prodigijs eam conferre, quæ concertare poſſit meritò cum diuinis; Diuinæ vocis ſingulare præconium illud fuit: Dixit, & facta ſunt; quod dum illa diuino ab ore proferebatur Imperatrix, proferret ſimul in lucem, quæcumque vellet effectrix: & ipſa pariter Verbi ſponſa poſt immiſsam è Cœlo vocalem dotem, verè Dixit, & facta ſunt;

cùm

cùm potentiſſimæ vocis efficacitate Mundum, ſi planè non condidit, inſtaurauit; Cùm veritatis lucem ab errorum tenebris diuiſit, cùm aquas veræ ſapientiæ ab ineptiarum illuuione ſeiunxit, cùm ſuperſtitionum immenſum Chaos in Cælum auguſtiſſimum conuertit, in quo & Solem extulit Pontificiæ maieſtatis, & ſydera Solis aſſeclas, quæ vel arderent in purpura, vel in thyara flaueſcerent; Verùm cui tantam indidit potentiam Sponſi Pater, quantam Sponſus infuderit ſapientiam? Et qui ſe ipſum tradiderat peramanter, an quidquam de theſauris ſuis diuinæ Sapientiæ reſeruaſſet? hinc eſt arctiſſimus ille nexus inter diuinam Veritatem, & Sponſæ vocem; hinc auctoritas non humana pronunciandi quicquid in diuino Senatu decretum eſt; hinc facilis aditus in arcana diuinitatis, & facultas mortalibus reſerandi; hinc eſt, quod auguſtiſſima vox Pontificiæ auctoritatis tàm ſuplici mortalium ſubmiſſione mentium adoretur, vt arbitra Veritatis æternæ; dum enim ipſius vocis oracula non in fallaci rationis humanæ lumine, ſed inter veraciſſimas tenebras fidei Sacroſanctæ ſuſcipere, diuinoque planè cultu venerari tenemur, ſola certè vox hominis, Sapientia Dei eſt: profectò cui pro ſolio ſternitur altiſſima facultas hominis intelligentia, ſummum obtinet doctrinarum imperium; & cui ſemper in holocauſto fidei victima cadit humana mens, diuina ſolùm Veritas eſſe debet. Quid multà? Verba ſponſæ voces ſunt ſapientiſſimi Verbi, diuinæque communi-

muni-

municatio Veritatis.iam verò qui ſua omnia communicauit amantiſſime, quàm fuit etiam prodigus in amoris incendijs transfundendis? immenſus fuerat æſtus diuini amoris prima hominis, mundique molitio, & tamen ſuper aquas Amor ferri dicebatur, ſed quæ nunc erit ardoris immenſitas, cùm idem fertur in igne? Flammas certè, non verba iaculatur lingua, quæ quot infligit vulnera, tot excitat animorum incendia: vitali armatur igne vox illa, quæ reſoluit in cineres veterem mortalitatem ad nouam vitam: vbi æſtuant auditores igne diuino, ibi Dei flamma perorat. O eloquentiam diuina conantem, ò animatam Dei ſpiritu Sponſæ vocem! Habes iàm, Nupta locupletiſſima, delicias amoris tui, habes quaſi pro dotali cingulo Filij ſimul, & Patris non ſolutile vinculum. Verè diuinum cor amoris ictu vulneraſti, quæ iam ab illo ardorem intimum tibi traxiſti: Non eſt cur anheles amplius diuina oſcula, quæ iàm toto ore, ac labijs expiras Deum: & quoniam Diuinus ignis oris tui Spiritus eſt, erit profectò tibi viuere, ardedere Deo.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

D I X I.

Imprimatur, ſi videbitur Reuerendiſs. P. Mag.
Sac. Pal. Apoſt.

A. Torniellus Viceſg.

Imprimatur.
Fr. Nicolaus Riccardius Sac. Pal. Apoſt. Mag.
Ord. Prædicatorum.

ROMÆ, Typis Franciſci Corbelletti.
M D C X X X V.

SVPERIORVM PERMISSV.